

Liturgický program

PONDELOK 25. apríl

Apoštol a evanjelista Marek

Sk 3, 19 – 26, zač. 9; Jn 2, 1 – 11, zač. 6;
(HS: 233, 374; PZ: 199, 353)

07.00 + Peter Timko (ročná lit. s panychídou)

UTOROK 26. apríl

Hieromučeník Bazil

Sk 4, 1 – 10, zač. 10; Jn 3, 16 – 21, zač. 10;
(HS: 233; PZ: 199)

18.00 + Jozef Boroš

STREDA 27. apríl

Hieromučeník Simeon, Pánov príbuzný

Sk 4, 13 – 22, zač. 11; Jn 5, 17 – 24, zač. 15;
(HS: 233; PZ: 199)

18.00 za zdravie a požehnanie Marka a Jozefa Turčikovcov

ŠTVRTOK 28. apríl

Apoštolí Jasón a Sósipatros

Sk 4, 23 – 31, zač. 12; Jn 5, 24 – 30, zač. 16;
(HS: 233; PZ: 199)

18.00 za zdravie a požehnanie Milana, Márie, Heleny, Boženy, Jozefa a Olgy

PIATOK 29. apríl

Deviati svätí mučeníci z Kyzika

Sk 5, 1 – 11, zač. 13; Jn 5, 30b – 6, 2, zač. 17;
(HS: 233; PZ: 199)

18.00 + Anna Rabadová

SOBOTA 30. apríl

Apoštol Jakub, brat Jána Teológa

Sk 5, 21 – 33, zač. 15; Jn 6, 14 – 27, zač. 19;
(HS: 233, 376; PZ: 199, 355)

07.00 + Miroslav

NEDEĽA 1. máj

Tretia nedeľa po Pasche – o myronosičkách

Sk 6, 1 – 7, zač. 16; Mk 15, 43 – 16, 8, zač. 69;
(HS: 234; PZ: 200)

2. hlas; **11.00 hod.**

PONDELOK 2. máj

Svätý Atanáz Veľký

Sk 6, 8 – 7, 5a. 47 – 60, zač. 17; Jn 4, 46b – 54, zač. 13;
(HS: 234, 377; PZ: 201, 356)

07.00 + z rod. Maďarovej: Ján, Anna, Štefan, Helena, Jozef

UTOROK 3. máj

Odchod do večnosti prepodobného

Teodóza Pečerského

Sk 8, 5 – 17, zač. 18; Jn 6, 27 – 33, zač. 20;
(HS: 234, 188; PZ: 200, 145)

18.00 + Jozef, Verona, Vincent

STREDA 4. máj

Mučenica Pelágia

Sk 8, 18 – 25, zač. 19; Jn 6, 35 – 39, zač. 21;
(HS: 234; PZ: 200)

18.00 + Ján, Mária, Ján Lazorčákovci

ŠTVRTOK 5. máj

Mučenica Irena

Sk 8, 26 – 39, zač. 20; Jn 6, 40 – 44, zač. 22;
(HS: 234; PZ: 200)

18.00 za zdravie a požehnanie Štefana Turčika s rod. a Jozefa Turčika s rod.

PIATOK 6. máj

Spravodlivý a veľmi trpezlivý Jób

Sk 8, 40 – 9, 19a, zač. 21; Jn 6, 48 – 54, zač. 23;
(HS: 234; PZ: 200)

18.00 + Milan Murin

SOBOTA 7. máj

Spomienka na znamenie úctyhodného kríža v Jeruzaleme

Sk 9, 19b – 31, zač. 22; Jn 15, 17 – 16, 2, zač. 52;
(HS: 234; PZ: 200)

07.00 + Anna, Verona, Mária

NEDEĽA 8. máj

Štvrtá nedeľa po Pasche – o porazenom. Apoštol a evanjelista Ján Teológ

Sk 9, 32 – 42, zač. 23; Jn 5, 1 – 15, zač. 14;
(HS: 236, 380; PZ: 203, 359)

3. hlas; **11.00 hod.**

zdroj: Slovo

FARSKÝ HLÁSNÍK

Farnosť Narodenia Presvätej Bohorodičky v Ľubovci **08/2022**

Od nevery k viere

Jn 20, 19 – 31

Nebud' neveriaci, ale veriaci. Toto sú známe slová, ktoré povedal Ježiš na adresu Tomáša, jedného zo svojich apoštolov. No a my si dnes nad týmito slovami môžeme len povzdychnúť. Keby tak mal niekto recept, ako priviesť neveriaceho ku viere. Možno by získal Nobelovu cenu z teológie. Lekárovi často pomáha pri určení správnej diagnózy – anamnéza, rozhovor, pri ktorom sa zisťuje, čo presne sa pacientovi stalo a aké má ťažkosti. Pozrime sa teda najprv na to, čo priviedlo Tomáša k prehláseniu: „Neuverím.“

Evanjelium dnešnej nedele sa vracia k prvému dňu v týždni, a to je deň vzkriesenia. Hneď ráno ešte za tmy Mária Magdaléna a ostatné ženy ako prvé nájdu prázdny hrob. Ponáhľajú sa s touto správou k apoštolom. Nato sa Peter a Ján rozbehli k hrobu a naozaj ho našli prázdny, len s plachtami, do ktorých bolo Ježišovo telo zabalené, a šatkou, ktorú mal Ježiš na hlave. Vrátili sa k ostatným apoštolom a večer v ten istý deň zažijú niečo výnimočné. Do večeradla, kde boli zhromaždení, vstúpi sám Ježiš. Pokoj vám – šalom. To boli prvé slová, ktoré počuli z jeho úst. A hneď potom im sám od seba ukáže svoje prebodnuté ruky a bok. Dýchne na nich so slovami: „Prijmite Ducha Svätého,“ a udeľuje im moc odpúšťať hriechy. Kľúčové na tom všetkom ale je, že sa to udialo bez apoštola Tomáša. Evanjelium nám nevysvetľuje, kde v tej chvíli bol. Či si sám vyhľadal lepší úkryt, alebo mala jeho neprítomnosť iné vysvetlenie. (Možno sa to raz od neho samého dozvieme). Vidíme však, že jeho srdce je z celej tejto udalosti, ktorú prepásoval, zranené. Tak namiesto toho, aby sa pravdivo pozrel na seba, prenáša vinu a zodpovednosť na iných (nič nové, všetci máme tendenciu takto postupovať). No a z toho zraneného „ja“ (a pýchy) vystrelí slová, ktoré možno neskôr aj oľutoval: „Ak nevlážim svoj prst do rán po klincoch a nevlážim svoju ruku do jeho boku, neuverím.“ Lenže čo raz človek z pýchy vysloví, sa už ťažko berie späť. Verím, že počas troch rokov učenia pri Ježišovi sa ostatní apoštolí stali tými najbližšími, ktorých Tomáš mal. A napriek tomu im oponuje a neverí. O osem (nielen pre Tomáša, ale aj pre všetkých apoštolov dlhých) dní sa chvála Pánovi všetko zmení. Ježišove rany sa nakoniec stanú prostriedkom Tomášovho obrátenia a uzdravenia.

To by mohol byť aj spomínaný recept na obnovenie viery či posilnenie vo viere. Ježišove rany. Dajú sa vidieť aj dnes? Áno. Ježišovo telo je aj dnes plné rán. Viete, koľko ich je? Presne toľko, koľko nás. My všetci totiž tvoríme živé Kristovo telo. A každá rana a bolesť v mojom vnútri je aj Ježišovou ranou a bolesťou. Nech nám všetkým príbeh dnešnej nedele pomôže vytvoriť si priestor a čas, aby sme aj my predstúpili pred Pána so slovami: „Pane, tu som so svojou bolesťou a ranami. Nie ja sa ich chcem dotýkať, ale ty sa ich, prosím, dotkni. Nech tu v hĺbke svojej bolesti stretnem teba a tvoju lásku, ktorá ma nanovo upevní vo viere a láske k tebe. Amen.“

otec Marek

Oznamy

- ▶ **Mariánsky mesiac.** V priebehu mariánskeho mesiaca máj sa budeme pred svätými liturgiami modliť Moleben k Presvätej Bohorodičke.
- ▶ **Prvopiatkový týždeň.** Týždeň od 2. mája je prvopiatkový. Spovedať budem ako obvykle, v piatok 6. mája ako obvykle. Dopoludnia od 8.15 chorých a popoludní od 16.30 v chráme.
- ▶ **Celodenná poklona.** Prvý piatok v mesiaci bude počas dňa bude chrám otvorený k celodennej poklone pred Najsvätejšou Eucharistiou.
- ▶ **Sväté liturgie nedeľu 1. mája:** 08.00 Janov; 09.30 Ruské Pekľany; 11.00 Lubovec. V túto nedeľu bude pri svätých liturgiách je zbierka na seminár (Seminár I) na podporu a pomoc pre našich bohoslovcov.
- ▶ **Sväté liturgie v nedeľu 8. mája:** 08.00 Ruské Pekľany; 09.30 Janov; 11.00 Lubovec

Svätí mučeníci Timotej a Maura

Timotej sa narodil okolo roka 265 v egyptskej dedinke Perapeon ako syn tamojšieho kňaza. Ľudia si Timoteja veľmi vážili, pokladali ho za svojho duchovného otca a často sa ňho stretávali, aby im čítal Sväté písmo. V tých časoch bolo totiž veľkou vzácnosťou, ak ho niekto v dedine vlastnil. Keď si mladého muža všimol tébsky biskup, ustanovil ho za čteca (prvé nižšie svätenie) a prepisovateľa bohoslužobných kníh.

Maura pochádzala z tej istej obce a bola známa svojou zbožnosťou. Keď mala sedemnášť rokov, stala sa Timotejovou manželkou. Všeobecná obľúbenosť mladého manželského páru vyvolala len po dvadsiatich dňoch manželstva u niekoľkých obyvateľov obce žiarlivosť, a tak sa vybrali za správcom tébskej oblasti Areiom, aby ich udali, že sú kresťanmi. On dal okamžite rozkaz, aby ich predviedli, a prikázal Timotejovi, aby odovzdal posvätné knihy. On však vedel, že Areios ich chce zničiť, preto mu povedal: „Nauč sa, vládár Areios, že kresťanské knihy sú mi ako vlastné deti, lebo nimi pomáhám svojim bratom. A ako pravdepodobne vieš, nijaký otec nevydá svoje deti, aby boli hodené do ohňa. Preto ani ja nemôžem vydať svoje duchovné deti do tvojich nečistých rúk.“

Po krutých mučeniach obidvoch manželov ich nakoniec ukrižovali obrátených k sebe tvármi. Podľa tradície viseli Bohom zázračne udržiavani Timotej a Maura na krížoch deväť dní, pričom d'akovali Bohu a vzájomne sa povzbudzovali. Na desiaty deň odovzdali svoje duše Pánovi. Bolo to v roku 286 za vlády cisára Diokleciána v Tébach.

Po krutých mučeniach obidvoch manželov ich nakoniec ukrižovali obrátených k sebe tvármi. Podľa tradície viseli Bohom zázračne udržiavani Timotej a Maura na krížoch deväť dní, pričom d'akovali Bohu a vzájomne sa povzbudzovali. Na desiaty deň odovzdali svoje duše Pánovi. Bolo to v roku 286 za vlády cisára Diokleciána v Tébach.

Čítajme

Od začiatku tohto roka v našom Farskom hlásniku prinášame na pokračovanie úryvky z knihy Patrizie Cattaneovej Svätá Rafka, kvet Libanonu. Žila (1832 – 1917) skoro súčasne s oveľa známejším libanonským svätcom otcom Sarbelom Machlúfom. Doteraz sme si mohli prečítať niekoľko svedectiev uzdravenia z veľkého množstva zázrakov, ktoré sa udiali na jej príhovor. Teraz budeme mať možnosť dozvedieť sa niečo viac o jej vlastnom osobnom živote.

„Premkol ma úžas nad tým, že matka predstavená vypočula moju prosbu bez toho, aby sa v rozhovore so mnou uistila, či som na to súca. Pripisovala som to Panne Márii oslobodenia, pred obrazom ktorej som sa pomodlila.“ V skutočnosti to bolo tak, že matka predstavená ju už poznala. Vedela o nej z rozprávania otca Gemayela, ktorého často navštevovala, pretože tiež bola jeho príbuznou.

„Keď môj otec zistil, že som ušla z domu, aby som vstúpila do kláštora, vybral sa tam za mnou spolu so svojou manželkou. Novicmajsterka mi povedala: ‚Prišiel tvoj otec a matka, aby si ťa priviedli späť domov.‘ Odpovedala som: ‚Radšej pôjdem za svojou mamičkou, než by som mala opustiť kláštor.‘ Moja odpoveď ju prekvapila, preto ma požiadala o vysvetlenie. Povedala som jej: ‚Moja mamička zomrela. Žena, ktorá sprevádza môjho otca, je jeho druhá manželka.‘ Keď to novicmajsterka počula, prestala nástojiť, aby som sa s nimi stretla. Môj otec a macocha sa smutní pobrali domov a nikdy viac som ich už nevidela.“

Rafka pokračuje: „Rok som bola v kláštore ako postulanka. Nosila som svetský odev a vykonávala som rozličné práce. Na konci tohto obdobia som dostala habit novicky a potom nasledoval rok a pol noviciátu. Po jeho skončení ma preložili do kláštora v Ghazire, kde som zložila rehoľné sľuby. Zostala som tam sedem rokov. Mala som na starosti kuchyňu, kde sa pripravovala strava pre študentov seminára. Vo voľnom čase som sa učila arabčinu, pravopis a matematiku.“

Spolusestry mali Petru veľmi rady, pretože bola nábožná, čnostná, pokorná a poslušná rehoľníčka. Okrem sľubov čistoty, chudoby a poslušnosti zložila ešte štvrtý sľub vernosti poslaniu, ktorý je zakotvený v ich regule. Zaviazala sa ním k tomu, že v spolupráci s otcami jezuitmi sa bude venovať apoštolátu medzi ženami a katechizácii detí v dedinách, kde nie sú školy.

V roku 1860 ju poslali do dediny Deir el Kamar nachádzajúcej sa v regióne Mount Libanon, ktorá sa počas občianskej vojny stala epicentrom genocídy kresťanov. Tragédie, ktorých svedkom sa stala, ju hlboko poznačili, pretože jej umožnili zblízka zakúsiť pomínutelnosť ľudského života. Ona sama to opísala takto: „Toho roka došlo k smutnej presláveným konfliktom a krutým masakrom. Jedného dňa, keď som práve prechádzala cez mesto, uvidela som skupinu vojakov, ktorí prenasledovali dieťa, aby ho dolapili a zabili. Keď ma zazrelo, vrhlo sa ku mne. Zavinula som ho do svojho habitu, a tak som ho zachránila pred ich barbarkým vyčinením. Otcovia jezuiti obliekli asi pätnásť chlapcov do dievčenských šiat a poskytli im prístrešie vo svojej škole, aby ich zachránili. Za ženy sa prezliekli aj niektorí rehoľníci, čo im umožnilo uniknúť pred násilnou smrťou.“

Svätá Rafka